

Marion van de Coolwijk

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.marionvandecoolwijk.nl
www.mzzlmeiden.nl

MZZLmeiden

Tweede druk, 2012

© 2012 Marion van de Coolwijk

Voor deze uitgave:

© 2012 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

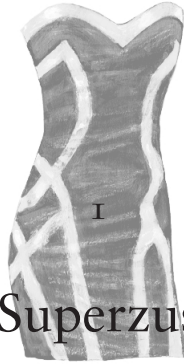
Grafische verzorging: Text & Image, Gieten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3291 9 (e-book 978 90 261 3370 1)

NUR 283, 284

Superzus

‘Hanna! Hanna! Hanna!’ De schelle kinderstem van Bram verbrak de stilte in de straat.

Hanna draaide zich om en twee armpjes klampten zich aan haar vast.

‘Hé broertje,’ riep Hanna en ze tilde Bram op. ‘Kom je net uit school?’

Bram knikte. ‘Ik was in de bouwhoek, met de blokken.’

‘Echt?’ Hanna zette haar broertje neer en klopte haar jas af. ‘Wat heb je gebouwd?’

‘Een stad.’ Bram spreidde zijn armen. ‘Met flats en een kerk en een garage. En Joey gooide de toren om.’

Hanna pakte de huissleutel uit haar jaszak. ‘Zullen we naar binnen gaan? Het is koud buiten.’

Bram trappelde ongeduldig. ‘Blijf je logeren?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb geen pyjama bij me.’ Ze duwde de sleutel in het slot van haar ouderlijk huis. ‘Ik woon nu toch in een ander huis?’

‘Zullen we spelen?’ Bram keek zijn grote zus ver-

wachtingsvol aan. ‘Ik heb nieuwe autootjes.’

Hanna duwde de deur open en stapte naar binnen. ‘We zien wel, goed? Misschien eventjes.’

Bram wurmde zich onder haar arm door en schopte zijn schoenen uit. Zijn jas belandde op de grond.

‘Hé, hang die eens op!’

‘Je bent mijn moeder niet!’ Bram rende de keuken in. ‘Mama, mama, Hanna is er!’

Hanna trok haar jas uit en raapte Brams jas op. Met haar voeten schoof ze zijn schoenen onder de kapstok. Ze zuchtte. Het voelde tegenstrijdig. Nu ze met Joan samen in één huis woonde in het centrum van Amsterdam miste ze de gezellige drukte van thuis. De gesprekken met haar moeder, de knuffels van haar vader, het gekibbel met haar veertienjarige zus Kim over kleding, make-up en vriendjes, haar dertienjarige broer Thijs die zich overal druk om maakte, en natuurlijk Bram die zo graag met haar speelde. Ze kwam daarom nog regelmatig langs bij haar ouders. Uit school een kopje thee drinken of ’s avonds een keertje mee-eten. Ze verheugde zich op de bezoeken, maar was tegelijkertijd blij als ze weer terug naar haar eigen huis ging. Vandaag had ze een verkort lesrooster gehad en omdat Joan uit school naar haar vriendin ging, had ze besloten om naar haar ouders te fietsen. Hanna wist dat haar moeder het gezellig vond als ze langskwam.

‘Hoi!’ Kim stormde de trap af en rende door naar de woonkamer.

Hanna glimlachte. Lekker enthousiaste ontvangst. Ze was het gewend. Kim had alleen maar aandacht voor zichzelf. Volgens haar moeder was het de leeftijd, maar Hanna kon zich niet herinneren dat ze zo egocentrisch was geweest op haar veertiende. En trouwens, Kim was

altijd al op zichzelf geweest. Ze scheelden twee jaar, maar Hanna was nooit echt close met haar zus geweest. Op de een of andere manier kregen ze altijd ruzie. Kim was fel en gericht op haar eigen gewin. Alles moest altijd gaan zoals zij het wilde. Hanna kon daar niet goed mee omgaan. Ze cijferde zichzelf eerder weg dan dat ze over iemand heen liep. Wat dat betreft leek ze op haar moeder. Die wilde ook liever de vrede bewaren dan dat ze de strijd aanging. Kim wist dit heel goed uit te spelen. Nu Hanna niet meer thuis woonde, stond haar moeder er alleen voor.

Hanna liep de keuken in en begroette haar moeder, die net kokend water in de theepot schonk. ‘Hoi, mam!’ Ze gaf haar moeder een kus, pakte vier theeglazen uit de kast en liep de woonkamer in, waar Kim met opgetrokken benen op de bank zat.

‘Ik wil met honing,’ riep Kim. Ze richtte de afstandsbediening op de televisie. Het beeld sprong aan en de kamer vulde zich met muzieklanken.

‘Nu even niet, Kim,’ riep haar moeder. ‘Hanna is er.’

‘Ja, nou en? Mag er dan geen muziek op of zo?’

Hanna zag dat haar moeder aarzelde. ‘Ik vind het niet zo gezellig met de televisie aan, Kim.’ Hanna zette de theeglazen op de kleine salontafel. ‘Doe maar uit.’

Met een boos gebaar drukte Kim de televisie uit. ‘Ik mag ook nooit wat.’

Hanna reageerde niet. Ze wist uit ervaring dat het dan alleen maar erger zou worden. Het beste was om de aandacht af te leiden. ‘Hoe gaat-ie op school?’ vroeg ze. ‘Lukt het een beetje met Duits?’

Kim slaakte een theatrale kreet. ‘Ooo, moet dat echt?’ Ze ging languit op de bank liggen. ‘Dat doe je expres, hè?’

‘Wat?’ Hanna keek naar de bank, waar nog net een klein strookje beschikbaar was voor haar.

‘Over school beginnen,’ riep Kim. ‘Je weet dat ik Duits haat. Dat jij nou zo goed bent.’

Hanna besloot op de stoel tegenover de bank te gaan zitten. ‘Ik ben gewoon geïnteresseerd in je,’ antwoordde ze.

‘In mijn mislukkingen zul je bedoelen.’

Hanna zweeg.

‘Geen ruzie maken, meiden.’ Mevrouw Verduin zette de theepot op tafel. ‘Schuif eens op.’

Kim trok haar benen in, maar bleef liggen. ‘Zijn er geen koekjes?’

Heel even keken Hanna en haar moeder elkaar aan.

‘In de voorraadkast,’ antwoordde haar moeder terwijl ze ging zitten. ‘Kun jij die even pakken, Bram? Koekjes!’

Als door een wesp gestoken sprong Bram van de grond op en stooft naar de gang.

‘Hoe gaat het op school?’ vroeg haar moeder.

‘Goed.’ Hanna knikte. ‘Een acht voor Latijn en een zeven voor wiskunde.’

‘Dat is mooi. En verder?’ Haar moeder boog voorover en schonk de theeglazen vol. ‘Red je het een beetje met je schoolwerk nu je bij Joan woont?’

‘Ja, hoor. Het is lekker rustig thuis, ik hou zelfs nog tijd over. Gisteren heb ik mijn scriptie afgemaakt en dat boek voor Frans uitgelezen.’

‘Saai dus,’ klonk het vanaf de bank.

‘Helemaal niet,’ reageerde Hanna. ‘Ik ben juist blij dat ik bij Joan ben gaan wonen.’ Ze zag het gezicht van haar moeder betrekken. ‘Ik mis jullie natuurlijk verschrikkelijk, maar het is hier altijd wat...’ Ze aarzelde. ‘...rumoeriger,’ zei ze toen.

Bram kwam de kamer in met een doos koekjes onder zijn arm. ‘Deze, mam?’

Zijn moeder knikte.

‘Geef maar aan mij,’ zei Kim. Ze pakte de doos aan van Bram en bekeek het etiket. ‘Gadver, dit zijn biscuitjes.’ Ze trok een vies gezicht. ‘Hadden ze geen chocoladekoeken meer?’

Haar uitdagende blik maakte Hanna boos. ‘Doe niet zo nega, Kim. Wees blij dat er koekjes zijn.’

Kim gaf de doos aan Bram. ‘Hier, neem jij maar. Ik hoef niet.’

Haar moeder wenkte Bram en wees naar de kast. ‘Pak de koektrommel maar, Bram. Dan doen we de koekjes daarin.’ Terwijl Bram naar de kast liep, keek ze naar Kim. ‘Kan het wat vrolijker?’

‘Ik b n vrolijk.’

Hanna zag dat haar moeder zich opgelaten voelde. ‘Als dit vrolijk is,’ zei ze, ‘dan vraag ik me af hoe je bent als je chagrijnig bent.’

‘Laat me nou maar, ja!’ Kim stond op en wilde weglopen.

‘Zitten blijven!’ Hanna schrok van haar eigen stem. ‘Je gedraagt je als een klein kind. Bram is met zijn vijf jaar nog verstandiger.’

‘En bedankt!’ Kim stapte over de benen van haar moeder heen, maar Hanna stond op en greep haar arm.

‘Kim, wat is er nou?’ Ze probeerde vriendelijker te klinken.

‘Niets!’ Kim trok haar arm los en keek strak voor zich uit.

‘Kom zitten.’ Terwijl haar moeder opschoof, duwde Hanna haar zus terug en ging naast haar zitten.

‘Er is niets,’ herhaalde Kim en ze sloeg haar armen

over elkaar en bleef op het randje van de bank zitten, alsof ze zo wilde weglopen.

‘Duits?’ Hanna waagde de gok.

‘Duits, wiskunde, Frans, Engels, techniek, geschiedenis, bijna alles gaat klote.’ Kim hijgde. ‘Zo, nu weet je het. School sucks!’

Hanna keek naar haar moeder, maar die zweeg. Aan haar blik te zien was ze op de hoogte van Kims slechte schoolprestaties. ‘Wat rot voor je,’ zei ze zacht. Ze had zelf niet zo veel ervaring met slechte cijfers, maar kon zich wel voorstellen hoe Kim zich voelde. Ooit had ze in de derde een 5,3 gehaald voor aardrijkskunde. Het moment dat ze haar proefwerk terugkreeg en het rode cijfer boven aan het papier zag staan, stond in haar geheugen gebrand. Hoe erg moest het zijn als dit je regelmatig overkwam?

‘Ja.’ Kim beet op haar lip. ‘Als het zo doorgaat, blijf ik zitten.’

Hanna zag haar moeder knikken. ‘Hoe kan dat nou?’ Ze wist dat het knullig klonk, maar ze kon zo snel niets anders bedenken.

Kim keek op. ‘Dat weet je best.’ Haar stem klonk verwijtend. ‘Er is niemand meer die mij helpt. Papa werkt en mama heeft het te druk met Bram.’ Ze keek naar Hanna. ‘Het is allemaal jouw schuld. Jij bent weggegaan en hebt geen tijd meer om me met mijn huiswerk te helpen.’

‘Dat is niet eerlijk, Kim,’ zei Hanna. ‘Ik wil je best helpen, maar school moet je uiteindelijk zelf doen.’

‘Ik haat school.’

‘We hebben volgende week een gesprek met de mentor,’ zei haar moeder. ‘We moeten maar eens kijken wat het beste is.’

‘Als je maar weet dat ik niet naar een andere school ga,’ riep Kim.

Hanna legde haar hand op Kims knie. ‘Rustig nou. Dat zegt mama toch helemaal niet?’

‘Maar dat bedoelt ze wel. Jij hebt makkelijk praten. Jij haalt alleen maar negens en tienen.’

‘Daar werk ik hard voor.’

‘Ik werk toch ook hard,’ riep Kim.

Bram zette de koektrommel op tafel. ‘Juf zegt dat ik heel hard werk. Goed, hè?’

‘Heel goed, Bram,’ zei Hanna. ‘Ik ben trots op je.’

‘Ja, wrijf het er nog maar eens in,’ mokte Kim. ‘Ben je daarvoor gekomen?’

‘Hanna gaat met me spelen,’ riep Bram. ‘Toch, Hanna?’

Hanna knikte. ‘Ik kom zo spelen. Eerst mijn thee opdrinken.’ Ze keek naar haar moeder. ‘Help me onthouden dat ik zo even naar Thijs ga. Ik zou hem helpen met wiskunde.’

‘Gezellig,’ riep Kim. ‘Stoor je vooral niet aan mij.’

Hanna sloeg haar arm om Kim heen. ‘Ik ben hier ook voor jou gekomen, hoor.’

‘Daar merk ik anders niets van.’ Kim keek op. ‘Als je al een keer komt, heb je voor iedereen tijd, behalve voor mij.’

Hanna fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat is niet waar, ik –’

‘Dat is wel waar,’ viel Kim haar in de rede. ‘Je speelt met Bram, je helpt Thijs, je kletst met mama en papa, maar wat doe je met mij?’

‘Jij hebt altijd wat anders te doen als ik er ben,’ reageerde Hanna. ‘Ik weet nooit zo goed of je wat wilt doen.’

‘Lekker dan.’ Kim liet zich achterovervallen tegen de leuning van de bank.

Hanna’s blik kruiste die van haar moeder. Ze zag dat haar moeder haar schouders even ophaalde. ‘Wat wil je dan doen?’

Kim aarzelde.

‘Nou?’ Hanna zuchtte. ‘Dit is nou precies wat ik bedoel. Hoe moet ik nu weten wat je wilt als je niets zegt?’ Ze keek haar zus doordringend aan.

‘Ja, weet ik veel!’ Kim hief haar armen. ‘Zoiets hoef ik toch niet uit te leggen? Je bent mijn zus!’

Hanna zweeg.

‘Wat zou je willen, Kim?’ Haar moeders stem klonk bezorgd.

‘Gewoon.’

Er viel een stilte. Hanna schudde Kims knie zacht heen en weer. ‘Wat?’

‘Iets met jou samen,’ zei Kim zacht. ‘Meidendingen. Ik zit hier in een mannenmaatschappij en heb behoefte aan iets anders dan voetbal, knokfilms en scheten laten.’

‘Kim!’ Haar moeder klonk afkeurend.

‘Het is toch zo?’

‘Kim wil nooit spelen,’ riep Bram. Hij pakte een koekje uit de trommel. ‘Kim is stom!’

Nog voordat Kim kon reageren, had Hanna hem al toegesproken. ‘Dat is niet lief van je, Bram.’

Bram draaide zich om en liep naar zijn garage. Hanna wendde zich weer tot Kim. ‘Heb je zin om een keer bij mij en Joan te logeren? Meiden onder elkaar.’

Kim keek op. ‘In jullie huis?’

Hanna knikte. Ze zag aan het gezicht van Kim dat ze in de roos had geschoten. ‘Ja, ik heb een extra matras

en je kunt bij mij op de kamer slapen.'

'Gaan we dan de stad in?' Kim straalde. 's Avonds?'

Hanna keek naar haar moeder. 'We kunnen van alles doen. Ligt een beetje aan het weer natuurlijk.'

'Wanneer mag ik komen?' riep Kim. 'Mam?'

Het bleef even stil.

'Volgend weekend zou mooi uitkomen,' zei haar moeder. 'Bram en Thijs gaan dan naar voetbalkamp. Als Kim bij jou mag logeren, kunnen papa en ik samen een weekend weg.' Ze glimlachte. 'Dat is al zo lang geleden.'

'Goed plan,' zei Kim. 'Doen we!'

Hanna aarzelde. 'Eh, volgend weekend al?' Ze pakte haar telefoon en opende haar agenda. 'Dat zou wel kunnen, maar -'

'Vet cool!' Kim sloeg haar armen om Hanna heen. 'Het wordt keigezellig. Echt, ik heb er nu al zin in. Sorry dat ik zo sipte. Je bent een superzus. De leukste, liefste en -'

'Ja, ja, overdrijf je nu niet een beetje?' Hanna lachte. Kim was altijd al een rare geweest. Je kon geweldig met haar lachen, maar ze kon ook de sfeer in één klap verpesten met haar nukkige gedrag. 'Je moet me wel één ding beloven.'

'En dat is?' Kim danste op haar knieën op de bank op en neer.

'Dat je je slechte humeur thuislaat.'

'Deal!' Ze sprong van de bank. 'Mag ik even skypen, mam? Ik moet dit aan de girls vertellen.'

Haar moeder knikte en weg was Kim.

'De girls?' Hanna schudde haar hoofd. 'Wat heb ik gedaan?'

'Ik denk dat het goed is voor Kim.' Haar moeder leg-

de een hand op haar arm. ‘En voor jou,’ voegde ze eraan toe. ‘Kim en jij...’ Ze wachtte even. ‘Nou ja, je begrijpt me wel. Zo’n weekendje samen lijkt me prima.’

Hanna pakte haar theeglas met beide handen vast en blies de warme stoom van zich af. Kim mocht dan heel enthousiast zijn, zij had zo haar twijfels. Had ze niet eerst even met Joan moeten overleggen?

